

res ne kaže za altar kupovati, kakor so bile v neki farni cerkvi skoz več let v navadi. Zdaj so se pa tiste nadomestile z lepimi belimi svečami g. Avgusta Güntherja v Slovenjemgradu in te izvanredno lepo gorijo. Po lastnem pričanju smel bi veleč. cerkvenim predstojništvom gorko priporočati cerkvenih sveč, svečarja g. Avg. Güntherja, na cerkveno korist.

Jož Muha, župnik.

Iz Št. Petra na Medv. selu. (Sv. misijon in novi zvon.) Ko smo pospravili poljske pridelke in tako zadovoljili telo, oskrbeli so nam naš č. g. župnik tudi obilne dušne hrane. Ne boječ se velicega truda in mnogih drugih žrtev, naprosili so čast. očete lacariste iz Celja, da so obhajali pri nas sv. misijon. Ves čas od 21. do 29. dne minolega meseca so nas ti v resnici neutrudljivi služabniki božji vsak dan dvakrat raz pridižnico z živo, v srce segajočo besedo podučevali in nas spodbujali k pobožnemu življenju. Od zgodnjé jutrne ure do pozno v noč sedeli so ti vrli namestniki božji v potrpežljivo spovednicah, ter voljno poslušali in ljubeznjivo tolažili vernike, ki so se k njim zatekali, da si olajšajo svojo vest. Imeli so pa tudi ves čas obilno dela, kajti navzlec neugodnemu vremenu vdeleževalo se je ljudstvo s tako gorečnostjo teh duhovnih vaj, da je bila cerkev vsaki dan prenapolnjena in še nad 1200 oseb iz domače in sosednih far prejelo je v tem srečnem času v naši farni cerkvi sv. zakramente. Naša dolžnost je se č. očetom za njihovo neumorno delovanje prav pristrčno zahvaliti in skrbeti, da njihov poduk ne bo ostal glas vpijočega v puščavi, temveč, da bo obrodil obilo dobrega sadu. Naš g. župnik razveselili so nas pa še tudi na drugi način. S prijaznim prigovarjanjem nabrali so od nekaterih dobrotljivih farmanov precejšnjo vsoto, za katero so omislili naši cerkvi novi, četrti zvon v namen, da se oglasa vernikom: „za srečno zadnjo uro“. Ta zvon, vlit od Dencelnovih sinov v Mariboru, je tako lepo izdelan in ima tako mili glas, da smo farmani gg. zvonarjem jako hvaležni in jih tudi drugim cerkvam priporočamo. Srčna hvala pa našemu č. g. župniku, ki so si letošnjo jesen stekli tolikih zaslug za našo faro, kakor tudi vsem tistim, ki so jih v njihovem blagem početju podpirali.

Z Ribnice. (Resnici čast!) Jaz sem naprej vedel, da bo tako; brez „popravka“ pri g. Rietschnigg u ni. Vendar škoda mu za trud, ker mora sam priznati, da so „soglasno“ glasovali v občinski seji drugi gg. odborniki — nasproti njemu in njegovemu zvestemu tovaršu. Da sta pa v resnici ona dva nasproti predlogu glasovala, vedó vsi odborniki dobro, pa mora pričati tudi zapisnik dotične seje. Kolika razlika! Pred tremi leti so „soglasno“ njega volili za župana, sedaj morajo „soglasno“ delati proti

njemu v važni zadevi. Kje je vzrok, to vé g. Rietschnigg tudi sam, ali sam noče priznati in reči: mea culpa. Sploh naj se on izgovarja, kakor hoče, to si bomo Ribničani dobro zapomnili, da je posredno on precej kriv, če bomo v Ribnici morda dolga leta zopet brez zdravnika. Kako smo mu na tem in enakem delovanju hvaležni občani, upam bojo mu pokazali pri bližnji volitvi, kjer bo gotovo zopet voljen za „pirgermajstra“, pa ne „soglasno“, temuč enoglasno, namreč od svojega tovarša! H koncu še dostavimo, če hoče še kaj več hvale vrednega slišati od svojega županovanja, naj pride le zopet s kakim „popravkom“, gradiva in korajže tudi nam ne manjka!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Trgovinska pogodba, dogovorjena med tripelalijanco t. j. Avstrijo, Nemčijo in Italijo, je od ponedeljka v rokah državnih poslancev in ni dvoma, da jo drž. zbor vzprejme tako, kakor so jo vlade dogovorile med seboj. Upamo, da je dobra tudi za našo državo. — V drž. zboru je sedaj v razpravah proračun ministra za poljedelstvo. Posl. Robič je nasvetoval vladi, naj predloži načrt postave gledé na domovinsko pravico, ker je dosedanja postava na škodo občin na kmetih. — Izmed deželnih zborov sklicala je vlada le tega iz nižje Avstrije in posvetuje se le-ta o novi postavi gledé na oskrbovanje ubožcev. Ako se sklene v tem zboru dobra postava, mogoče je, da dobimo enako potem tudi v drugih deželah, nje pač tudi nismo manj potrebni, kakor so je na nižji Avstriji. — Drž. poslanec za Graško mesto, dr. pl. Derschatta, je odložil svoje poslanstvo; njemu daje pač obilo dela brž društvo „Südmark“; v njem nosi on, kakor se kaže, zvonec in škoda, če bi mu močilo ne bil do cela kos! — Pri sv. Vidu na Koroškem so imeli rokodelci v nedeljo velik shod ali žal, da so tudi na njem imeli liberalci prvo besedo. Njih sklepi bodo zato težko kaj prida za rokodelce same. — Koliko škodé da napravi nemškutarija, izlasti pri volitvah, vidi se jasno na drž. poslanci Ghonu. Le-ta se baha, da je poslanec slov. Korošcev ter pobija v drž. zboru vse, kar se od naših poslancev za-nje tirja. — Po novi postavi nastavi se na Kranjskem 37 okrožnih zdravnikov, ali doslej je le 27 taci; drugod pa jih še manjka, ker zdravniki nič kaj radi ne gredó iz mesta. — V Ljubljano je prišel fzm. baron Rheinländer ter je nadzoroval tamošnje vojaštvo. — Na Primorji se širi laška „lega nazionale“ t. j. laški šulverein, v novem času ima tudi v Ločniku pri Gorici svoje podružnico; v njej pa so blizu sami slov. izdajice. — V Trstu je umrl župan dr. Bazzoni; bil je skoz in skoz Lah, toda

zadnja leta ne več tolik nasprotnik slov. ljudstvu, kakor je bil prva leta. — Slov, veljaki so v Trstu osnovali slov. posojilnico; take je bilo v resnici že potreba; slov. okoličan dobi sedaj denarja pri njej, ni mu treba se klanjati več laškim signorom. — V Istri so Lahi sedaj kar besni in znesejo se kaj radi nad hrv. duhovščino, češ, da je ona kriva njih propada pri volitvi poslanca v drž. zbor. Oj, oj! — Drž. finančni minister pl. Kallay biva sedaj v Bosni ter si ogleduje gorsko železnico iz Konjice v Serajevo. — Iz hrv. sabora, ali po našem: de želnega zbora, v Zagrebu čuje se le malo in še to malo jezi rodoljuba, kajti v vseh rečeh obvelja ie to, kar hoče ban t. j. ogerska vlada. — Oggerski državni zbor je dognal svoje posvetovanje o številu vojaških novincev, brez hrupa pa se to ni godilo, izlasti pa je poslanec Ugron tolkel na madjarskem bobnji.

Vunanje države. Izredni poslanec ruskega cara pri sv. očetu Leonu XIII. je prinesel lastnoročno pismo carjevo do sv. očeta. Kakor se kaže, bode k malu srečen konec pogajanj med sv. očetom in carom gledé na katol. cerkev v Rusiji. — V Rimu je bila v drž. zboru huda bitka zavoljo govora, ki ga je naš minister grof Kalnoky imel v delegaciji gledé na Rimsko vprašanje. Celo Crispi je napadel sedanje ministerstvo, toda brez uspeha. — Po Italiji se ne pije veliko piva, a poslej ga bodo ljudje pili še manj, ker je vlada visok dave naložila na pivo, kar ga pride iz drugih držav. — Iz ječe je prišel v drž. zbor Lafarque, voljen v mestu Lille. Kaj tacega je brž mogoče le v republiki in tudi francoska ni zadnja v tem oziru. Mož je najbrž pogodu framašonom in vlada pleše kaj rada za piščaljo teh „prijateljev ljudstva“. — Na Belgijskem spoznavajo delalci čemdalje bolj, da je „strike“ ali odpoved dela, najbolj delalcem na škodo, zato niso več tako hitro k redu, ako jim hujskači priporočajo kak „strike“. Se ve, da živé od „strike“ le hujskači, na stroške delalcev. — Angleški škofje so sklenili oskrbeti za katoliške učitelje pokojnino, kajti tam doslej ne dobi učitelj pokojnine, če je tudi dolgo služil na kaki ljudski šoli. — Nemški cesar Viljem II. ni hotel vzprejeti ruskega princa Vladimira, ko se je ta vračal iz Pariza. To se tolmači sedaj na različne načine. Najbrž pa ni nič resnice na celem poročilu. — Knez Bismarck spisuje svoje „spomine“ ali na svetlo pridejo ti spomini še le po njegovi smrti, to se pravi, če v to privoli cesar, ali ta težko, če stori kedaj. — Ruski car je daroval 60 milj. iz drž. kase za one kmete, ki jih tare lakota. To je sicer veliko denarja, pa ga bode še premalo, ker je stradaljočih sila veliko. — Rumunska kraljica je bila nevarno bolna, ali sedaj je neki jej že veliko bolje. — Pri srbskih ženah in dekletih

se podpisuje prošnja za to, naj pokliče vlada kraljico Natalijo nazaj v deželo. — V Macedoniji, deželi pod tursko oblastjo, biva veliko pravoslavnih Srbov ali starovercev in staroverški višji škof v Carjem gradu imenuje jim sedaj posebej škofa, doslej ga še niso imeli. — V Afriki Italija ni srečna in v Masavi bi najraje ljudje videli, ko bi zadnji laški vojak iz nje izginil. — Nekdanji cesar v Braziliji, Dom Pedro II. je v noči na soboto umrl v Parizu in to bode tej najnovejši republiki v južni Ameriki, brž ko ne pomagalo, da se vzdrži vsaj za nekaj časa. — V Aziji je Kitajsko cesarstvo največje, ali v njem še živi primeroma le malo kristjanov, toda še ti so v vedni nevarnosti za svoje življenje. Ravno sedaj so se ajdije vzdignili zoper nje ter so jih več, kakor 500 pomorili. Sedaj pa se poroča, da so cesarski vojaki ustajne ajde potolkli in tako utegne zopet za nekaj časa biti mirno, ali nevarno še bode vselej za kristjane, kajti tudi na vlado se jim ni zanesti.

Za poduk in kratek čas.

Smrtna ura.

Iz poljščine za Slovence priredil J. Sattler.

Sredi neke pustinje stal je samostan Kartuzijanski, ali kakor bi mi Slovenci rekli: zajčki. Bila je to prava samota meniška; toda ne brez vse miline. Šumljanje starodavnega smerečja, žvrgolenje nebrojnih ptic, vzduh poln vonjave: vse to je vabilo v samotni ta kraj. Menihi so bili uljudni in gostoljubni; kajti njih vera je slonela na ljubezni, ki trpinom celi rane in odpira vrata lačnim popotnikom.

Tako si vsaj mislimo družbo sivih teh starčkov in mladih bratov, katere so okoličani ljubili in spoštovali, kakor sorodnike svoje. Ubogi starčki! Slednji izmed vas je mislil, da položi glavo svojo pod tem svodom, kjer je že toliko spavalo bratov. Toda druge ste čakali usode! Nekega dne je neprijatelj zašel tudi v vaš kraj, ugrabil zaklad, požrl živino, razdejal altarje, vam pa ukazal razkropiti se po drugih samostanih in umreti v tujini, žalujoč za domovino svojo.

To opustošeno in otožno stanovanjsko vrabcev in sov. z razbitimi okni, z uhom brez podbojev, vsprejelo je sedaj bratsko vojsko, ki je prišla taboriti na sam ta kraj, kjer je še nedavno divjal sovražnik. Nihče ni pozdravil vojakov s hlebom in soljo; predstojnik jih ni pokropil in poblagoslovil; samo ptice, uplašene z bok novih gostov, odletavale so v gozd s predirajočim vresčem. Dasi je bila ta razvalina tako nova, vendar so že tu pa tam koprive in zajedanke zatikale zelene svoje prapore, in ste-